

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

σιδηρόδρομος στριγγλίζει. Ἄντιο Κόρινθος!..

Εἶνε πολὺ ἀντικαλλιτεχνικὸν ἓνα ταξεῖδι μετὰ τὴν μηχανὴν αὐτὴν, ἣ ὁποῖα τρώγει τὰ χιλιόμετρα.

— Νῆκο!.. Μὴν ξεχάσῃς τὴν ἐπιστολή!..

— Νὰ θυμηθῇς τὴ Μαριάνθη!..

— Πέρασε, ὅταν φθάσῃς στὰς Πάτρας, ἀπὸ τὸν Σταμάτη!..

— Καὶ νὰ φορῇς τὸ παλτό σου!..

— Πρόσεχε!.. Ἄντιο!..

Ἕνα μαντῆλι κινεῖται ἀκόμῃ ὑπὲρ τοὺς πασσάλους, οἱ ὅποιοι σχηματίζουν ἓνα φράκτιν περὶ τὸν σταθμόν... .

Τὸν Νῆκον εἶχε συνοδεύσει εἰς τὸν σταθμόν, μαζὶ μετὰ ἄλλα ἀδιάφορα πράγματα, κι' ἓνα τριανταφυλλὶ φορεματάκι. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ ἓνα τρυφερὸν σῶμα ἔκαμνε κυματάκια, ἀνήσυχον καὶ νευρικόν. Εἰς τὸ μικρὸ παραθυράκι ὁ Νῆκος, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὰς παραγγελίας ποῦ εἶδομεν, ἐστάθη ἕως ὅτου τὸ τριανταφυλλὶ φορεματάκι ἐχάθη εἰς τὰ βάθη τῆς πρασινάδας, ποῦ ἀφίνομεν ὀπισθέν μας... .

* *

Ἕνα πρᾶγμα ἡμπορεῖ νὰ τὸν ἀπατήσῃ ἀκόμῃ: Πέρα μακρὰ, πρὸς τὸν κάμπον, ἀνθίζουν ἡ βερυκκοκιές κι' ἡ ροδακινιές. Ἐχουν τριανταφυλλιά ἀνθὴ καὶ μοιάζουν πολὺ μετὰ τὴν τριανταφυλλιὰν παρθένον, ποῦ ἐκινούσεν ἀργὰ τὸ μαντῆλι. Ὁ Κορινθιακὸς ἔχει γαλήνην ἀθανασίας. Τὰ βουνὰ τῆς Στερεᾶς, μετὰ τὰς ἡρωϊκὰς κορυφὰς κοντὰ εἰς τὰ σύννεφα, χιονισμένας, τὸν καμαρώνουν. Ἕνα μόνον, ὡς ἂν Θεὸς μεγαλοπρεπές, ὁ Παρνασσός, δὲν καταδέχεται ν' ἀτενίσῃ τὸν κάμπον. Τὰ πόδια τοῦ στηρίζει μόνον ἐκεῖ ἐνῶ ἡ κεφαλὴ τοῦ εἶνε χαμένη μέσα εἰς τὰ σύννεφα. Ἀπ' ἐκεῖ βλέπει ἐπίμονα

πρὸς τὰ βάθη τοῦ αἰθέρος. Ὁμοιάζει πολὺ τοὺς ἰδεολόγους. Τὰ πόδια του εἰς τὴν γῆν, ἡ κεφαλὴ του εἰς τὰ σύννεφα...

* *

Ἄχ! Τί καπνὸς εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ κάτω, ποῦ ὑψώνεται, ὥσάν θυσία δικαίου; Βγαίνει ἀπὸ τὴν καπνοδόχον ἑνὸς πλινθοκτίστου μικροῦ σπιτιοῦ, μέσα ἀπὸ τῆς ἐλῆξ. Δὲν τὸ βλέπει κανεὶς δλόκληρον. Ἐνας ὑπομονητικὸς λόφος τὸ κρατεῖ εἰς τὴν ράχιν του. Ὀλόγυρά του ταπεινές, λίγο πιὸ ψηλά ἀπὸ τὸ χῶμα, εἶνε σπαρμένες καλυδίτσες ἀπὸ κλαριά. Τὴν εἰρηνικὴν αὐτὴν ἀγροτικὴν συνοικίαν στολίζουν ἡ ἄγριες πασχαλιές, μὲ τὰ κλαριά ἀλύγιστα, φορτωμένα τοὺς ροδαλοὺς ἀνθούς. Εἶνε ἀνθισμένες ἕως τὸν τελευταῖον ἄρμόν, μέχρι τοῦ κορμοῦ... Χάρισέ μου μάτια, Θεέ μου! δέκα, πενήντα, ἑκατό, νὰ τῆς χορτάσω;... Ἀκόμα πιὸ κάτω ἡ χιονάτη ἀγράμπελη μυρώνει τὸν αἰθέρα. Βλέπω, αἰσθάνομαι τὴν ἀνοῖξιν. Φορεῖ τὴν πράσινη φορεσιά της καὶ τραγουδῶντας σκορπάει τὰ μάγια της σὲ ὑψώματα, σὲ κάμπους, σὲ ρεμματιές, σὲ σὺδενδρα, στὴ χλόη, στὸ χωράφι, παντοῦ, ἀκόμη ἀπάνω στὸ ἀχάριστο κούτσουρο, ποῦ ξεπετάει κι' ἐκεῖνο ἕνα ἀνοικτὸ πράσινο βλαστάρι.

Ἀλλὰ πόσο γρήγορα περνοῦμε!... ὁ σιδηρόδρομος σφυρίζει, καὶ ὁ Νίκος σκέπτεται πῶς θὰ παραμελήσῃ τὰς παραγγελίας ποῦ ἔλαβε.

* *

Περνοῦμε, περνοῦμε. Ἡ βάρβαρος μηχανὴ ὑδρίζει τὰ πάντα μὲ τῆς μουντζούρες της. Ἐνα ἄλογο ποῦ ἔβουσκεν εἰς τὸ τριφύλλι ξαφνίζεται καὶ πάει καλπάζοντας...

Ἐνα κριάρι, δεμένο σὲ μιὰ ἐλῆξ, φοβεῖται καὶ ἀπελπισμένο στριφογυρίζει ἕως ὅτου τὸ σχοινὶ τυλίγεται γύρω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου.

Περνάμε μικροὺς ἔρημους κολπίσκους. Ἀριστερὰ ὁ ἥλιος χρυσώνει τὰ νερά, ποῦ κατεβαίνουν ἀπὸ ὑψηλὰς κορυφάς. Νά, τὰ «κρεμάμενα νερά» τοῦ Κρυστάλλη.

Μιὰ γρηῃ χωρικὴ διαθαίνει τὸ ξεροπόταμο. Σέρνει μαζί της μιὰ προβατίνα καὶ τὰ δύο νεογέννητα παιδιὰ της τὴν ἀκολουθοῦν. Ἐνα κοριτσάκι περπατεῖ στὴν ἀκροθαλασσιὰ, δίπλα ἀπὸ ἕνα μεγάλο περιβόλι.

Ἡ ἀχλαδιές εἰν' ἀνθισμένες, ἡ κερασιές τὸ ἴδιο· ἡ βερυκκογιές καὶ ἡ ροδακινιές τὸ ἴδιο. Ὅλα τὰ δένδρα φοροῦν τὸ ἄσπρο ράσο καὶ φάλλουν μυστικὰ ἕναν ὕμνον πρὸς τὴν μεγάλην πηγὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κάθε ζωὴ χύνεται λαμπρὴ τὴν ἀνοῖξιν. Μόνον ἡ λεμονιάς κι' ἡ πορτοκαλλιές προσμένουν νὰ λυώσῃ τὸ χιόνι, γιὰ ν' ἀνοῖξουν τὰ μπουμπούκια των. Ἄχ! Μάρτη! Διῶξε τὰ χιόνια ν' ἀνθίσουν καὶ τὰ λουλούδια τῆς λεμονιάς. Δὲν βλέπεις πῶς στέκεται λυπημένη;..

Περνάμε, περνᾶμε. Τίποτε δὲν χορταίνει κανεὶς!.. Μόλις παρουσιασθῇ κάτι, χάνεται καὶ πάει... Καὶ εἶνε τόσα τοπεῖα χαριτω-

μένα! Ἐλεος, κύριε μηχανικέ, λίγο σιγώτερα νὰ κουβεντιάσωμε μὲ τὴν ἀνοιξι. Ἀλλὰ τοῦ κάκου· ὁ σιδηρόδρομος περνᾷ. Συλλογιζομαι:

Πόσο ἡ ζωὴ μας μοιάζει ἓνα ταξεῖδι μὲ σιδηρόδρομο!.. Τίποτε δὲν προφθάνουμε νὰ ἰδοῦμε. Μόλις παρουσιάζεται κάτι, χάνεται καὶ πάει... Ἐλεος, κύριε μηχανικέ!..

Σ. ΜΕΛΑΣ

ΕΚΛΙΠΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΜΙΑ σπανία μηχανικὴ ἰδιοφυΐα ἐξέλιπεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀγγέλου Ν. Κοφινᾶ θανόντος τῇ 27 Αὐγούστου 1917. Ἐν ἡλι-

κία δεκαεννέα μόλις ἐτῶν ἀναδειχθεὶς πρῶτος μετὰ βραβεῖου διπλωματοῦχος τῆς Μηχανουργικῆς Σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου, εἰσήλθεν εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὸ Μηχανοποιεῖον «Βασιλειᾶδης», ὅπου διεκρίθη ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ ἀπάντων τῶν σχεδίων τῶν ἕως τότε κατασκευασθεισῶν ἀτμομηχανῶν, ἐπεξεργάσθη δὲ τὰ τῆς μεγάλης Νεωλικοῦ 3.500 τόννων καὶ ἐμελέτησε σχεδιάσας τὴν κατασκευασθεῖσαν μεγάλην στέγην τοῦ ἐν Φαλήρῳ κεντρικοῦ ἐργοστασίου τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρίας. Διέτελεσε ἐπὶ ἔτος πρόε-

δρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Μηχανικῶν τῶν Ἐμπορικῶν ἀτμοπλοίων, εἶτα τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Σχολῆς «Προμηθεύς», ἐν ᾗ ἐδίδαξε τελεσφόρως τὰ μαθήματα τῶν Ναυτικῶν μηχανῶν.

Ὡς συγγραφεὺς διεκρίθη εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ μεταφράσεως τοῦ ὁγκώδους συγγράμματος περὶ «Ναυτικῶν μηχανῶν». Ἡ ἐκτίμησις τῶν συναδέλφων του τὸν ἀνέδειξε Πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου τῶν Μηχανικῶν τοῦ Μετσοβείου Πολυτεχνείου. Χάριν εὐρυτέρων μελετῶν μετέβη τῷ 1905 εἰς Ἀγγλίαν καὶ εἰσήλθεν ὡς μηχανικός εἰς τὰ μεγάλα Ναυπηγεῖα τοῦ Γιάρρου ἐν Λονδίνῳ καὶ κατόπιν εἰς τὰ τοῦ Βουλκάνου ἐν Στεττίνῳ τῆς Γερμανίας μετέπειτα δὲ καὶ εἰς ἄλλα ἐν Ἀμερικῇ ἐργοστάσια. Ἐπανελθὼν μετὰ τριετῇ καρποφόρῳ ὁρᾷσιν διέτελεσε κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν διαδοχικῶς τμηματάρχης τῆς ἐλξεως τοῦ ΣΠΑΠ, διευθυντῆς τῶν Σιδηροδρόμων Ἀττικῆς, Ἀρχιμηχανικός τῶν Μακεδ. Σιδηροδρόμων καὶ τελευτήσας Ἀρχιμηχανικός τοῦ Σιδηρ. Πελοποννήσου, διαπρέπων διὰ τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν πρωτοτυπίαν εἰς τὸ ἔργον του κατὰ διοργανωτικόν του πνεῦμα. Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 38 μόλις ἐτῶν